

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article12749>

20 anys d'atacs a les pensions

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : diumenge 11 de febrer de 2018

CGTCatalunya.cat

L'obsessió per acabar amb el sistema públic de pensions no és nova ni obeeix a l'actual conjuntura de l'anomenat fons de reserva. L'assetjament comença ja durant l'últim govern socialista de Felipe González i no ha cessat fins al moment; amb independència que els experts diguin que l'economia va bé, que es crea ocupació o tot el contrari. La necessitat de retallar les pensions sembla un requisit prioritari i urgent per salvar un futur cada vegada més negre, per cert.

Ni la lluita contra la corrupció, ni detenir la fugida de capitals i el frau fiscal, ni buscar formes perquè la desigualtat entre rics i pobres deixi de créixer, generen tanta unanimitat i tan gran entusiasme entre els quals porten la veu cantant en la política i l'economia com la urgència a privatitzar o retallar les modestes pensions dels avis i àvies. No és d'estranyar que el 1996 s'engegués el Pacte de Toledo que, segons deien, era l'acord que ens les anava a garantir a les successives generacions. Aquí van començar ja a pujar el llistó d'exigències per tenir dret a la pensió completa. El curiós és que el suport polític i sindical va ser gairebé unànime (excepte part d'IU i sindicats alternatius com a CGT).

Va ser amb un altre president socialista, Rodríguez Zapatero, quan el 2011 s'aconsegueix un d'aquests grans pactes ara oblidats. Els responsables d'UGT, CCOO i la patronal estampen la seva signatura al costat de la de ZP per engegar la major agressió a les pensions: s'estableix la data de 2027 per arribar progressivament a la jubilació als 67 anys, per passar el període utilitzat per calcular la pensió dels 15 als 25 anys cotitzats i de 35 a 38,5 els anys necessaris per cobrar el 100%.

I ja posats a recordar, com oblidar-se de les successives reformes (tant del PP com del PSOE) gairebé sempre compartides per un sindicalisme més preocupat per les subvencions que pels drets laborals, que han convertit el mercat de treball gairebé en un mercat d'esclaus, tal és el grau d'indefensió i precarietat que suposen els contractes temporals (el 94% dels que se signen) i que han reduït els salaris a nivells del segle passat. Damunt, aquests draconians contractes estan bonificats amb reduccions en la cotització empresarial a la Seguretat Social. De tal forma que mentre els treballadors cotitzen menys per culpa dels baixos salaris, els patrons fan el mateix malgrat incrementar els seus beneficis.

Però com deia, la culpa la tenen els jubilats per haver allargat una mica la seva esperança de vida gràcies a la conquesta de millores econòmiques, socials i sanitàries. Aquesta és la dada que enarboren per exigir mesures dràstiques, sense prendre en consideració que l'esperança de vida pot retrocedir per les polítiques de retallades que dirigents polítics i econòmics (amb sous superiors al de deu o cent pensionistes, respectivament) ja estan aplicant.

Enfront d'aquesta amenaça, la classe treballadora -activa, en atur o jubilada- no tenim una altra opció que lluitar per unes pensions dignes. No és únicament que pugen menys que l'IPC; és que cada any seran de menor quantia: aquí està el parany dels qui ara es posen medalles intentant liderar la defensa d'un dret que abans van retallar.

** Antonio Pérez Collado és militant de CGT-PV*